

KáPéZetka

5. číslo | prosinec 2018

SKAUT
středisko Svornost
Bělá pod Bezdězem

Proč táboříme a nejen to

V létě jsme uspořádali tradiční skautský tábor v Libíči u Českého Dubu. Všichni vedoucí během roku dohromady strávili desítky hodin nad přípravami programu a Arpinka nedávno trefně prohlásila, že by se mohla přezdívat Drátěnka - je totiž neustále na drátě. Tábor ale není jen o přípravách programu. Nemluvě totiž o času stráveném při vybírání nových pomůcek či letošní stavbě nových latrín. Migel s Buldokem v létě svařovali, montovali, skauti a roveři natírali a já jsem jedno celé dopoledne strávila utahováním šroubů a sestavováním. Ginny vesele pobíhala po zahradě klubovny a chytala lelky. Může si to dovolit: to je psí život. Proč to všechno děláme my? Nebylo by jednodušší pustit si o víkendu film, prokrastinovat na počítači a lelkovat s přáteli?

Nám jednoduše řečeno práce ve skautingu dává smysl. Bez smyslu to nejde. Prožíváme se skauty kouzelné chvíle, učíme se novým věcem a praktickým dovednostem. Vytváříme pro společnost, pro druhé i pro sebe samotné něco hodnotného, občas i nepopsatelného. Jsme blízko k přírodě a staráme se o ni; pomáháme potřebným. Neodsunujeme problémy a přijímáme výzvy. A taky jsme někdy hodně unavení, a přesto zatneme zuby a jdeme dál.

Léto už je dávno za námi a příští je zatím v nedohlednu. O víkendu pokryl Prahu první sníh a venku mrzne. Brzy se stmívá. Přesto už se opět scházíme a pilně se pouštíme do další práce. Rozdělujeme si úkoly a role, domlouváme nové tábořiště na příští léto, které bude v srdci krásné přírody v blízkosti malebného Sloupu v Čechách. Klubovna každý měsíc ožívá na týdenních schůzkách, ale i víkendových akcích. Na konci září jsme se vydali po stopách našich skautských předchůdců a seznámili jsme se s kronikou bělských skautů pokrývající období 1920-1995. Už jste se byli podívat v údolí Petroviny? A to není zdaleko všechno. Roveři a rangers drželi čestnou stráž ke sto letům založení republiky (viz fotografie). Jeden říjnový víkend jsme se vydali na orientační běh - Skautské kufrování. Na začátku prosince byla Lenny a Maggie na skautském Mikulášském semináři a tanečním večeru a Drobek s Ferdou mezi tím natřeli první vrstvou barvy stěny v horní klubovně. Skauting v Bělé každým den dýchá a roztahuje svá křídla.

Závěrem bych chtěla za celé středisko poděkovat městu Bělá pod Bezdězem za finanční podporu naší celoroční činnosti, za dotaci na pořízení nových plynových sporáků a kuchyňské nádobí. Rovněž tímto vyjadřuji díky našemu štědrému přispěvovateli, Jaroslavu Cankaři.

Čtenářům přeji krásné prožití vánočních svátků a nezapomeňte si před vánočním shonem vyhradit chvíli pro sebe, usad'te se pohodlně do oblíbeného křesla, vychutnejte si šálek dobré kávy či horké čokolády a při té příležitosti si můžete pročíst náš oddílový "semtamník". Tím nám uděláte obrovskou radost. Děkujeme za podporu.

Nikol

Medailonek vedoucího

Jméno: Bc. Michal Horáček

Přezdívka: Migel

Já a skauting: V první třídě mě rodiče přivedli k bělským skautům a asi nečekali, že zde z malého vlčete vyrostu skautský rádce, který koncem střední školy převezme otěže vedení střediska. Naštěstí díky velké podpoře mých rodičů a později i mé ženy, rovněž skautské vedoucí, jsem se doposud mohl skautingu věnovat po většinu času naplno. V současnosti žiji v Praze na Proseku a kromě střediska vedu oddíl skautů a skautek. Organizuji víkendové akce, brigády, letní tábory a týmové porady.

Skautská kvalifikace: Zdravotnický kurz (2017), 4kurz odboru duchovní výchovy (2014), Vůdcovský lesní kurz (2010), Čekatelský kurz (2008), Rádcovský kurz (2004).

Vzdělání, profese: Živím se IT podporou uživatelů ve společnosti PPF a.s. v Praze. Kromě počítačů jsem studoval angličtinu, etickou výchovu a na Karlově univerzitě bakalářský obor Studium humanitní vzdělanosti.

Zájmy a koníčky: Nejraději putuji v přírodě s batohem na zádech ať už se skauty, s přáteli, nebo s mou ženou Nikol a naším pejskem Ginny. V poslední době se zajímám o cestování na lehko a rád bych se vydal na dálkovou trasu přes Korsiku (GR7) a západní Ameriku (Pacifická hřebenovka). Rád jednou za čas zhlédnu dobrý film, dokument, přečtu knihu nebo zajdu na pivo s kamarády.

Oblíbený film, kapela, oblíbená barva, oblíbené jídlo: Into The Wild (Útěk do divočiny), Jethro Tull, zelená, sladkosti (Pikao!!!) a většina jídel s omáčkou 😊

Co dělám nerad: Myji nádobí a plýtvám časem.

Motto: „Pokusme se zanechat tento svět o trochu lepším, než jaký byl, když jsme na něj přišli.“ - Robert Baden-Powell

Přepadovka

Po noční hře jsme s Ferdou, Maggie, Drobkem a Lenny vyrazili na svoji první přepadovku jiného skautského tábora. Skauti z Turnova, tábořící u městečka Přibyslavice, měli tento rok stejné téma - Robinson Crusoe - a udržovali Robinsonův věčný oheň. Plán by tedy jasný - uhasit oheň!

Vybaveni zásobou vody jsme se autem převezli do Přibyslavic. Asi 15 minut jsme jako myšky (čti sloni) pochodovali k táboru, kde jsme se další hodinu plazili a plížili kolem dokola, abychom nakonec byli odhaleni dvojicí náhodně procházejících skautek.

Čekali jsme všechno - mučení, přivázání ke stožáru, roubík, ale nenapadlo nás, že dostaneme pozvání na kuskus!

Potvrdil se Ferdův výrok: "Plán funguje do prvního kontaktu s nepřítelem."

Příště se nám snad podaří ukořistit víc než jen kus žvance.

Díky za super zážitek.

Skypi

Přespání světušek pod Jeřmanskou skálou

V táboře jsme si k večeři opekly buřty. Migel a Pavlínka nás pak odvezli do Hořeních Pasek. Byl tam krásný výhled na okolní přírodu (viděly jsme Bezděz!) a zrovna zapadalo slunce. To si říkalo o fotku 😊

Pavlínka s Migelem odjeli a my pokračovaly v cestě. Nebyla dlouhá, ale trvala déle, protože Arpinka se svým nemocným kotníkem nemohla jít rychle.

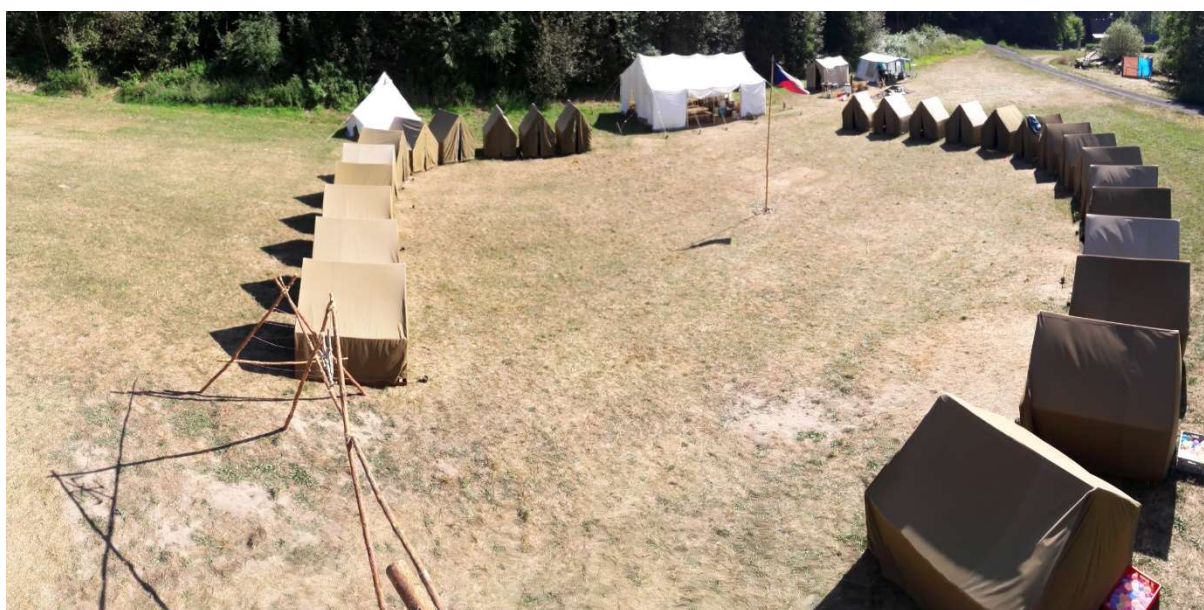
Cestou jsme zahlédly Ještěd, morčata, kuřátka, králíčky a fialovou lípu. Pak už to netrvalo dlouho a byly jsme v cíli (Jeřmanská skála).

Rychle jsme připravily oheň, své spaní a převlékly se do krojů. Oficiálně jsme do roje přivítaly Anežku a Jahůdku, tím, že si navázaly stuhu na rojovou hůj. Chvilí jsme si povídaly, ale byly jsme tak utahané, že jsme brzy zalezly do spacáků.

Ráno nás Renča vzbudila písničkami z pohádek. Sbalily jsme se, nasnídaly se a vydaly se na průzkum okolí. Snídani nám připravila Renča úžasně, ačkoli byla celá pokopaná po divoké noci vedle Jahůdky.

Udeřila půl desátá a my se pomalu vracely na místo, kde nás včera vysadili. Pařilo sluníčko, tak jsme se raději schovaly do autobusové zastávky a hrály hry. Po nekonečných dvou hodinách nás Nikol a Skypi zachránily a dovezly do tábořiště.

Arpa

6

Výzva Noční návrat do tábora

Už dříve na táboře, nebo dokonce před ním jsme já, Lenny, Maggie, Drobek a Ferda chtěli splnit tuto výzvu. Nikdo jsme neměli ani tušení, kdy to přijde. Trvalo to poměrně dlouho a já už si začínala říkat, jestli vůbec nějaký noční výsadek a následný návrat do tábora vůbec bude.

A pak, když jsem byla na táboře poslední den, jsem přemýšlela, jestli to bude tu noc, anebo až příští rok. Ten den mi zrovna nebylo moc dobře, tak jsem si šla lehnout, ale vůbec jsem nemohla usnout. Až těsně před půlnocí jsem konečně zabrala. A najednou mě budil Migel. „Připrav si batoh,“ řekl, „neber s sebou žádné peníze, žádný telefon, jenom něco k pití a baterku.“

Mě tak neskutečně vylekal. Ani nevím proč. Nejspíš jsem si myslela, že se ke mně vkradl nějaký zloděj.

U stožáru na náměstíčku jsem se potkala se zbytkem roverů a rangers. Vzali jsme si s sebou další lahve vody a vše ostatní, co nám Migel dovolil si vzít. Pak nám zavázal oči, naložil do auta a odvezl kamsi strašně daleko. Cesta mi připadala nekonečná a pořád se mi chtělo spát. Migel nás strašil, že nás vyhodí uprostřed lesa a podobně. Když jsme tedy pak zase vystoupili, představovala jsem si, že jsme v zatraceně temném lese.

Když Migel odjel a my už čekali pět minut, které nám dal, sundali jsme si šátky a... zjistili jsme, že jsme skoro u někoho na zahradě. Tak jsme se tomu zasmáli a šli po cestě zjistit, kde jsme. Podle názvu nad autobusovou zastávkou jsme byli v Dolní Rokytne, což je od Bělé skoro, jako by kamenem dohodil. Ale Libíč byla oproti tomu dost daleko.

A tak jsme šlapali nocí. A šlapali a šlapali. Přes vesnice a městečka. Několikrát jsme se zastavili na odpočinek, přičemž jednou jsem si lehla do louže motorového oleje, či co to bylo. Obloha byla krásně posetá hvězdami a nebyla zima, takže to byla mírnými slovy taková noční a brzo ranní procházka.

Cestu do tábora jsme znali, protože jsme tamtudy jezdili v autech nebo autobusem. K ránu jsme už byli neskutečně unavení a zdaleka jsme nehýřili humorem jako na začátku, spíš jsme mlčeli. Poslední úsek do tábora byl nejhorší. Cesta se kroutila mezi kopci a my už už viděli, jak se za další zatáčkou objeví odbočka, ale ono pořád nic.

Do tábora jsme přišli před budíčkem a lehli si do stanů s tím, že jsme tento den prostě offline. Jenže pak Migel řekl, že pro splnění výzvy musíme vydržet celý den, jako bychom v noci nikde nebyli. Měla jsem ten dojem, že před tím nic takového neříkal, takže to bylo trochu překvapení. Kupodivu jsem to vzala s klidem.

Tak jsme se celý den snažili neusnout a být aktivní, co to šlo. Musím ale říct, že jsme byli teda slušně zpomalení. Nakonec jsme to však všichni úspěšně zvládli.

Večer jsem odjížděla domů, tak kvůli mně Migel rychle svolal všechny na nástup, kde mi oficiálně předal diplom a nášivku a pogrataloval mi. Následovalo loučení. Dlouhé loučení. A taky dost srdceryvné. A pak jsem jela domů.

Druhého dne jsem zjistila, že jsem na táboře nechala hrnek, a ani nášivku jsem nikde nemohla najít. Ať jsem hledala, jak jsem hledala, nenašla jsem ji. Musela mi tudíž někde vypadnout. Později na Jamboree mi ji roveři a rangers přivezli, za což jsem jim velmi vděčná.

Fibi

Jamboree 2018

Středoevropské jamboree neboli Central European Jamboree (CEJ) je jedinečné mezinárodní setkání skautů do 18 let, které pořádají pravidelně země Visegrádské čtyřky (V4) - Česká republika, Slovensko, Polsko a Maďarsko. Účastníci CEJka pocházejí ale i z jiných zemí. My jsme na letošním setkání v Maďarsku potkali i Iry nebo třeba Francouze. Letos v srpnu jsme se vydali s naší skupinou (tzv. patrola) do Maďarska, kde jsme strávili týden plný nabitého programu. Za naše středisko jela jako Patrol Leader Nikol, za účastníky Maggie, Lenny, Drobek, Ferda a pět skautek z Plzně. Jak takové mezinárodní setkání probíhá a co se na něm děje, se můžete dočíst v následujícím článku od Drobka.

CEJko

Central European Jamboree (CEJ) je akce o super zábavě, ale i o něčem naučném. Akce, kde zažijete spoustu super zážitků se svými přáteli, ale i s lidmi žijícími stovky kilometrů od vás. V tomto roce se zde sešlo něco okolo sedmi stovek skautů, což je neuvěřitelné. Díky téhle partě bylo CEJ tak skvělé a přesně o tomhle to je. O tom, jak se banda skautů vzájemně seznamuje, jak si pomáhá, jak spolupracuje, jak společně tvoří, jak si společně užívají ten super zážitek. A přesně takhle jsem viděl CEJ - jako něco, co spojuje ostatní dohromady.

Začátek CEJ odstartoval náš příjezd. Po našem zabydlení jsme se vydali na první jídlo - na večeři. Následně jsme se zúčastnili zahajovacího ceremoniálu, kde nás mile uvítal camp leader. Potom nastoupila kapela, která rozjela pořádnou show, po které jsme si užili after party. Dalšího dne jsme se seznámili s další skupinou a zahráli si velkou hru, kde jsme malovali vlajky a stavěli trůny. Večer téhož dne nás čekala maďarská party. Zahrála další kapela a nastoupil i DJ.

Následujícího dne jsme jeli k jezeru Balaton, které bylo obrovské a úchvatné. Vyplnili jsme si kvíz, prošli jsme si město a jeho památky a samozřejmě jsme se vykoupli. Vrátili jsme až na večeři, po které jsme si zazpívali s ostatními Čechy pár písniček. Dalšího dne jsme se dočkali tzv. plazy, na které jsme si mohli zkusit vytvořit si krásný rámeček, vylézt si na horolezeckou stěnu, zahrát si na hudební nástroj a spoustu dalšího. Pak nás čekala slovenská party. Na ní jsme si nejdříve pořádně zatancovali, potom jsme se už jen kroutili do rytmu písniček.

Dalšího dne nás čekal odpočinkový program a my jsme se šli vykoupat. I následující den jsem strávil téměř celý ve vodě nebo na ní. Nejdřív jsme totiž měli tanec ve vodě a následně jsme se projeli na lodích. Večer nás čekala CZ party, která byla, dle mého mínění, ta nejlepší.

Předposlední den jsme se dočkali International Day (ID). Na ID jsme měli stánek s jídlem, takže tam bylo dost lidí. Uspořádali jsme ochutnávky poslepu a smažili bramboráky. A pak už byl konec CEJ a my jsme jeli vesele a spokojeně domů.

Drobek

Hurááá do Brd

V polovině září jsme vyrazili s Ekologickým odborem Junáka do Brd. Na vlastní kůži jsme si ověřili hlavní tezi o Brdech, a to, že jsou opravdu mokré, studené a kyselé. Díky skvělému výkladu od Hanky, která pracuje pod správou CHKO, jsme si páteční večer zpříjemnili přednáškou o lesním hospodářství. To vše při svíčkách, neboť skautská hájovna Na Dědku, kde jsme byli ubytováni, nemá zavedenou elektřinu. Pamatujete si, kdy jste naposledy strávili noc bez elektřiny? Nutno říci, že my jsme si to náramně užili. Zkoumání mapy za pomoci čelovek a svíček byla náramná legrace a jemné světlo nám navodilo příjemnou atmosféru. Hanka nám během výkladu rovněž garantovala, že po víkendu budeme placatou oblast Brd uznávat, stejně jako ona, za pohoří. Tomu se sice dá věřit, nicméně u mě se pocit horského terénu opravdu nedostavil. Na druhou stranu každý rekreační cyklista brdskou placku zcela jistě ocení! Takže cyklisté: hurááá do Brd!

Jelikož jsme si nepřišli jenom povídat, vyrazili jsme druhý den do terénu. Společně jsme se domluvili, že prozkoumáme oblast kolem Padrt'ských rybníků. Během cesty jsme se zastavovali u zajímavých míst, ke kterým měla Hanka vždy nějaký příběh, sbírali jsme houby a ovoce. Čemu dávám obrovský palec nahoru, je, že celý víkend byl nesen v bezobalovaném duchu. Stěží se dá uvěřit, že při tak skvělých hostinách (prakticky jsme se neustále cpali, což je Ekologickému odboru očividně vlastní) se nám podařilo vytvořit minimální odpad (dva kelímky od zakysané smetany a jedna plastová vanička). Organizátorky akce totiž nakupovaly některé potraviny v obchodě Bez obalu. Po celodenním šlapání jsme si k večeři uvařili poctivou zeleninou polévku a jako druhý chod jsme si dali indický Dahl. Každý si přidal nejméně třikrát! Doporučuji si tento čočkový zázrak uvařit doma.

Celkově si z víkendu nesu spoustu nových znalostí a tipů, jak se chovat šetrněji k přírodě, a už se těším, až navštívím další soubory přednášek, které pořádá Ekologický odbor třeba ve Skautském institutu na Staromáku.

Nikol

Nová roverská čtyřka

Naši R4, nebo jak by řekl Rádio Čtyřlístek, tvoří Ferda, Drobek, Maggie a já. Historie naší roverské čtyřky sahá až do září 2009, kdy jsem na skauta začala chodit spolu s Ferdou, i když v té době jsme se téměř neznali. V prosinci téhož roku přišel do oddílu i můj mladší bratr, dnes ho známe jako princeznu Drobka :D

O rok později k nám přišla i naše Maggie, bez které bychom nebyli úplní, ale to bychom nebyli ani bez někoho jiného. V té době bych tomu neříkala naše čtyřka, ale spíše dvě dvojky.

Avšak roky plynuly a během té doby se začala pomalu vytvářet právě naše čtyřka. Prožili jsme si všechno možné, od toho špatného po to dobré až po to nejlepší. Když jsme přešli ke skautům, začali jsme se vídat na každé schůzce. Skautů bylo tak málo, že jsme byli vlastně jen my a ti, co už v našich řadách nestojí.

Bylo celostřediskově známé, že my čtyři patříme k sobě. Když se řeklo například Drobek, všichni si vybavili Ferdu, Maggie a mě.

A jedné krásné noci jsme všichni čtyři přešli k roverům.

Spolu vedeme schůzky, spolu se smějeme, spolu řešíme vážné i zbytečné věci, ale hlavně se smějeme.

A jako závěr? Nedokážu si představit, kdybych v téhle bandě, jak by řekl Ferda, nebyla. Že bych je nikdy nepotkala. O co všechno bych přišla?

Ale vím, že nás nemůže rozdělit ani smrt, ani konec světa, ani nějaká nesmyslná hádka. Máme tak silný vztah, jaký jiný roverský kmen nemá. Tak silné pouto, že ho nikdo a nic prostě nemůže nikdy rozdělit. A toho si moc cením. Roveři, děkuji vám ♥

Lenny

Časopis KáPéZetka

Neprodejný materiál pro členy a přátele organizace *Junák – český skaut, středisko Svornost Bělá pod Bezdězem, z. s.*, prosinec 2018, vydání první, číslo páté